

Stanovisko Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 03.04.1980, sp. zn. St 1/79, ECLI:CZ:NS:1980:ST.1.1979.1

Číslo: 7/1980

Právní věta: Řízením, které předcházelo postoupení věci z důvodu § 171 odst. 1 tr. ř., zastavení tr. stíhání nebo rozsudku a které je třeba v případě podání opravného prostředku přezkoumat, je řízení od zahájení tr. stíhání (§ 160 odst. 1 tr. ř.) včetně úkonů podle § 113 a 114 tr. ř., jež lze provést před zahájením tr. stíhání (§ 158 odst. 3 tr. ř.) až do napadeného rozhodnutí. Jde-li o řízení o přečinu, je součástí předcházejícího řízení, které je třeba přezkoumat, i objasňování podle § 179a násl. tr. ř. Řízení se přezkoumává z hlediska, zda procesní úkony provedené v této době orgány činnými v tr. řízení byly provedeny podle zákona, ačkoliv podle zákona provedeny být měly. Za součást přezkoumávaného řízení v uvedeném smyslu však nelze považovat rozhodnutí, které před vydáním některého z uved. napadených rozhodnutí založilo překážku rei iudicatae podle § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. takové rozhodnutí a řízení jemu předcházející je jiným dřívějším stíháním, které lze proskoumat na základě mimoř. opPubl.ostředku.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 03.04.1980

Spisová značka: St 1/79

Číslo rozhodnutí: 7

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Stanovisko

Hesla: Překážka věci rozhodnuté, Revizní povinnost v opravném řízení, Řízení předcházející napadanému rozhodnutí

Předpisy: 141/1961 Sb. § 1

§ 147 odst. 1

§ 254 odst. 1

§ 267 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 7/1980 sb. rozh.

Stanovisko

k zajištění jednotného výkladu zákona

(Stanovisko pětičlenného senátu Nejvyššího soudu ČSSR)

z 3. 4. 1980 č. [St 1/79.](#))

Nejvyšší soud Československé socialistické republiky zaujal v pětičlenném senátě v neveřejném zasedání konaném dne 3. dubna 1980 podle § 27 odst. 1 písm. c) zák. č. 36/1964 Sb., o organizaci soudů a o volbách soudců ve znění vyhl. č. 19/1970 Sb. k výkladu pojmu „řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí“ uvedeného v ustanoveních § 147 odst. 1 písm. b), § 254 odst. 1, § 267 odst. 1 a § 269 odst. 2 tr. ř. toto

stanovisko:

Řízením, které předcházelo postoupení věci z důvodu § 171 odst. 1 tr. ř., zastavení trestního stíhání nebo rozsudku a které je třeba v případě podání opravného prostředku přezkoumat podle § 147 odst. 1 písm. b), § 254 odst. 1 a § 267 odst. 1 tr. ř., je řízení od zahájení trestního stíhání (§ 160 odst. 1 tr. ř.) včetně úkonů podle § 113 a 114 tr. ř., jež lze provést před zahájením trestního stíhání (§ 158 odst. 3 tr. ř.) až do napadeného rozhodnutí. Jde-li o řízení o přečinu, je součástí předcházejícího řízení, které je třeba přezkoumat, i objasňování podle § 179a násl. tr. ř.

Řízení se přezkoumává z toho hlediska, zda všechny procesní úkony provedené v této době orgány činnými v trestním řízení byly provedeny podle zákona, popř. zda některé úkony nebyly provedeny, ačkoliv podle zákona provedeny být měly.

Za součást přezkoumávaného řízení v uvedeném smyslu však nelze považovat rozhodnutí, které před vydáním některého z uvedených napadených rozhodnutí založilo překážku rei iudicatae podle § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř.; takové rozhodnutí a řízení jemu předcházející je jiným „dřívějším stíháním“ pravomocně skončeným (§ 11 odst. 1 písm. f) tr. ř.), které lze přezkoumat jen na základě mimořádného opravného prostředku podaného proti tomuto dřívějšímu rozhodnutí.

To platí obdobně i tehdy, jestliže byly v opravném řízení zrušeny jen některé výroky rozsudku (§ 258 odst. 2 ve spojení s § 259 odst. 1 tr. ř., § 269 odst. 2 věta druhá a § 284 odst. 1 tr. ř.), ostatní výroky rozsudku nabyly právní moci, popř. zůstaly v právní moci a opravný prostředek směřuje jen proti rozhodnutí, jímž bylo znovu rozhodnuto o zrušené části rozsudku.

Odůvodnění:

Při sledování rozhodování nejvyšších soudů republik ve smyslu § 27 odst. 1 zák. č. 36/1964 Sb., o organizaci soudů a o volbách soudců, ve znění vyhl. č. 19/1970 Sb. (dále jen org. zák.) bylo zjištěno, že senáty Nejvyššího soudu České socialistické republiky a Nejvyššího soudu Slovenské socialistické republiky vykládají nejednotně pojem „řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí“, který je uveden v ustanoveních § 267 odst. 1 a § 269 odst. 2 tr. ř.

Ve věci [3 Tz 69/70](#) senát Nejvyššího soudu SSR zamítl stížnost pro porušení zákona podanou proti rozhodnutí soudu, kterým bylo z důvodu § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. zastaveno trestní stíhání proto, že trestní stíhání proti obviněnému pro týž skutek bylo již před tím v přípravném řízení pravomocně zastaveno podle § 172 odst. 1 písm. c) tr. ř. s tím, že nemůže přezkoumávat zákonnost tohoto dřívějšího rozhodnutí jako součást řízení předcházejícího rozhodnutí soudu napadeného stížností pro porušení zákona.

Odlišně rozhodl senát Nejvyššího soudu ČSR ve věci 11 Tz 46/75, když po vyslovení porušení zákona zrušil rozhodnutí soudu napadeného stížností pro porušení zákona, jímž bylo z důvodu § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. zastaveno trestní stíhání obviněného pro stíhaný skutek a současně jako součást řízení předcházejícího napadenému rozhodnutí zrušil i předcházející nenapadené pravomocné usnesení vyšetřovatele, kterým bylo z důvodu § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. zastaveno trestní stíhání téhož

obviněného pro týž skutek, který byl jen jinak právně posouzen.

Nikoliv shodný právní názor na řešenou otázku zaujímá rozhodnutí 5 Tz 36/78 Nejvyššího soudu ČSR. V této věci stížnost pro porušení zákona směřovala proti odsuzujícímu rozsudku okresního soudu, kterým byl obviněný uznán vinným trestným činem za skutek, pro který bylo trestní stíhání vedené proti němu zastaveno v přípravném řízení podle § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. Nejvyšší soud ČSR ve výroku rozsudku vyslovil, že odsuzujícím rozsudkem a v řízení, které mu předcházelo, byl porušen zákon v ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. a sám rozhodl tak, že trestní stíhání obviněného podle tohoto ustanovení zastavil. Podle výroku rozsudku senát Nejvyššího soudu ČSR nepovažoval za součást řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí okresního soudu, též rozhodnutí vyšetřovatele, kterým bylo trestní stíhání obviněného zastaveno; v opačném případě by výrokem svého rozsudku vyslovil porušení zákona též v ustanovení § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř., podle kterého vyšetřovatel nesprávně zastavil trestní stíhání obviněného.

Senáty nejvyšších soudů republik nejednotně vykládaly pojem „řízení, které předcházelo rozhodnutí“ napadenému stížností pro porušení zákona i v některých jiných procesně obdobných situacích.

Senát Nejvyššího soudu ČSR ve věci Tz 62/72 řešil situaci, kdy odvolací soud zrušil jen výrok o trestu a výrok o vině ponechal beze změny. Senát vyslovil právní názor, že pravomocný výrok o vině v rozsudku soudu prvního stupně, jehož zrušení se v neprospěch obviněného stížnost pro porušení zákona také domáhala, by bylo možno zrušit jen tehdy, kdyby stížnost pro porušení zákona byla podána proti pravomocné části rozsudku soudu prvního stupně a ve lhůtě uvedené v ustanovení § 272 tr. ř.

Naproti tomu senát Nejvyššího soudu SSR ve věci 3 Tz 114/70 zrušil i pravomocný výrok o vině a trestu v rozsudku soudu prvního stupně, ačkoliv stížnost pro porušení zákona byla podána pouze proti rozhodnutí odvolacího soudu, který rozhodoval jen o náhradě škody z podnětu odvolání poškozeného, takže výrok o vině a trestu nabyl právní moci u soudu prvního stupně a nemohl být odvolacím soudem ani přezkoumáván. Obdobným způsobem, a tedy odlišně od svého rozhodnutí [1 Tz 62/72](#) rozhodl Nejvyšší soud ČSR ve věci 11 Tz 15/74, když za stejné procesní situace zrušil jako součást řízení předcházejícího napadenému rozhodnutí i výrok o vině, který se stal dříve samostatně pravomocným a který nebyl napaden stížností pro porušení zákona.

Předseda Nejvyššího soudu ČSSR přikázal podle § 27a odst. 1 org. zák. tuto právní otázku k zaujetí stanoviska pětičlennému senátu a ve smyslu § 27a odst. 2 org. zák. si vyžádal vyjádření generálního prokurátora ČSSR a předsedů nejvyšších soudů republik; dále požádal o vyjádření ministry spravedlnosti ČSR a SSR.

Generální prokurátor ČSSR ve svém vyjádření vyslovil právní názor, že součástí „řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí“ ve smyslu ustanovení § 267 odst. 1 a § 269 odst. 2 tr. ř. jsou všechna rozhodnutí a opatření od vznesení obvinění, popř. od sdělení obvinění, vyjma těch pravomocných rozhodnutí, kterými se trestní stíhání téže osoby pro týž skutek meritorně ukončuje. Povahu skončení trestního stíhání má postoupení věci podle § 171 tr. ř., zastavení trestního stíhání vyšetřovatelem, prokurátorem nebo soudem, jakož i rozsudek soudu; předpokladem je nabytí právní moci takového rozhodnutí. Tato rozhodnutí zakládají překážku „rei iudicatae“ (§ 11 odst. 1 písm. f) tr. ř.); proto stíhání téže osoby pro týž skutek je vyloučeno, pokud takové rozhodnutí nebylo v předepsaném řízení zrušeno. Předepsaným řízením je podle povahy věci buď zrušení usnesení vyšetřovatele nebo vyhledávacího orgánu včasným opatřením prokurátora podle § 174 odst. 2 písm. e) tr. ř., anebo řízení a rozhodnutí soudu o stížnosti pro porušení zákona nebo o návrhu na povolení obnovy. K zrušení uvedených pravomocných rozhodnutí zakládajících překážku rei iudicatae je zapotřebí, aby byla včas napadena mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti těmto rozhodnutím. Naproti tomu podle vyjádření generálního prokurátora ČSSR účinky rei iudicatae

nemají taková dřívější rozhodnutí a opatření, jako jsou např. závazné pokyny prokurátora vyšetřovateli nebo orgánu konajícím vyhledávání (§ 174 odst. 2 písm. a/ tr. ř.), pokyny soudu při vrácení věci prokurátoru k došetření (§ 191 odst. 1 tr. ř.), závazné pokyny soudů a jiných orgánů činných v trestním řízení o odvoláních a stížnostech (§ 264 odst. 1, § 149 odst. 4, 6 tr. ř.).

Pojmu „řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí“ uvedenému v § 267 odst. 1 a § 269 odst. 2 tr. ř. odpovídá i dikce uvedená v ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. při rozhodování o odvoláních a v ustanovení § 147 odst. 1 písm. b) tr. ř. při rozhodování o stížnostech. Proto podle názoru generálního prokurátora ČSSR součástí řízení, které předcházelo rozsudku soudu, není rozhodnutí o oddělitelné části rozsudku, které nabylo samostatně právní moc. I takové rozhodnutí a jemu předcházející řízení lze přezkoumat jen na základě mimořádného opravného prostředku podaného proti tomuto rozhodnutí.

Generální prokurátor ČSSR nepovažuje proto rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR sp. zn. 11 Tz 46/75 a 11 Tz 15/74 a Nejvyššího soudu SSR ve věci 3 Tz 114/70 za rozhodnutí odpovídající zákonu.

Shodné stanovisko k uvedené právní problematice vyjádřil předseda Nejvyššího soudu SSR. Podle něho se praxe senátů Nejvyššího soudu SSR ustálila v tom směru, že za součást řízení, které předcházelo rozhodnutí napadenému stížností pro porušení zákona ve smyslu § 267 odst. 1, § 269 odst. 2 tr. ř., nejsou považována dřívější pravomocná rozhodnutí vydaná v průběhu trestního stíhání, která mají účinky rei iudicatae. Právní mocí takového rozhodnutí trestní stíhání končí a další stíhání téže osoby pro týž skutek, které pokračovalo nebo začalo a vyústilo ve vydání nového rozhodnutí, je třeba považovat za nové řízení a jen toto nové řízení je možno považovat za řízení, které předcházelo tomuto novému rozhodnutí napadenému stížností pro porušení zákona. Opačný názor by mohl vést k obcházení lhůty uvedené v § 272 tr. ř. Z vyjádření vyplývá, že z citovaných rozhodnutí senátů Nejvyššího soudu SSR považuje předseda tohoto nejvyššího soudu za nesprávné jen rozhodnutí sp. zn. 3 Tz 114/70; dodal však, že opačně rozhodl Nejvyšší soud SSR ve věci 4 Tz 42/79.

Předseda Nejvyššího soudu ČSR ve svém vyjádření vyslovil názor, že za součást řízení, které předcházelo rozhodnutí napadenému stížností pro porušení zákona, lze považovat jen takové úkony včetně rozhodnutí, k nimž došlo v rámci řízení, v jehož průběhu bylo napadené rozhodnutí vydáno a stalo se pravomocným, pokud předchozím rozhodnutím nebylo řízení ve věci samé pravomocně ukončeno. Proto např. rozhodnutím, jímž bylo již dříve o témže skutku trestní stíhání obviněného zastaveno, skončilo řízení ve věci samé a bez odstranění této překážky nelze o témže skutku téhož obviněného rozhodnout znovu. Z uvedených rozhodnutí senátů Nejvyššího soudu ČSR považuje proto za správná rozhodnutí sp. zn. 5 Tz 38/78 a [1 Tz 62/72](#).

Obdobně se k dané právní otázce vyjádřil ministr spravedlnosti ČSR. Dodal, že opačný názor by znamenal určitou nelogičnost spočívající v tom, že po uplynutí lhůt uvedených v ustanovení § 272 tr. ř. nelze sice v novém řízení obviněnému např. uložit přísnější trest, avšak bylo by ho možno pro týž skutek znovu stíhat. Byla by tak narušena právní stabilita a jistota, která je výrazným prvkem socialistické zákonnosti.

Ministr spravedlnosti SSR ve svém vyjádření uvedl, že vzhledem k ustanovení § 267 odst. 1 tr. ř. nejvyšší soud má povinnost přezkoumávat na podkladě stížnosti pro porušení zákona nejen všechny výroky napadeného rozhodnutí, ale i řízení, které mu předcházelo, tedy celý úsek řízení od zahájení trestního stíhání, a to včetně rozhodnutí, která založila překážku rei iudicatae, a nepřezkoumává tedy ani řízení, které jim předcházelo. V takovém případě bylo rozhodnutí napadené stížností pro porušení zákona vydáno na podkladě chybného postupu řízení a je proto v zájmu uplatňování socialistické zákonnosti, aby bylo zrušeno.

Nejvyšší soud ČSSR při řešení právní otázky, jak byla při příkázání ke sjednocení vymezena

předsedou Nejvyššího soudu ČSSR, dospěl po přihlédnutí k vyjádřením generálního prokurátora ČSSR, předsedů nejvyšších soudů ČSR a SSR a ministrů spravedlnosti ČSR a SSR k těmto závěrům:

Řízení, které předcházelo rozhodnutí napadenému řádným či mimořádným opravným prostředkem, zahrnuje všechny procesní úkony a postupy předepsané trestním řádem, na jejichž základě se přezkoumávané rozhodnutí vytvářelo.

Jde-li o rozhodnutí vyšetřovatele, prokurátora nebo soudu ve věci samé (o skutku obviněného, který je předmětem trestního stíhání), tj. o rozhodnutí, jímž došlo k postoupení věci jinému orgánu (§ 171 odst. 1 tr. ř., popř. § 188 odst. 1 písm. c/ nebo § 222 odst. 2 tr. ř.), k zastavení trestního stíhání (§ 172 odst. 1, 2 tr. ř., popř. § 188 odst. 1 písm. d/, odst. 2 nebo § 223 odst. 1, 2 tr. ř.) nebo k rozsudku (§ 225 odst. 1 tr. ř.), je řízením, které předcházelo takovému rozhodnutí a které je třeba přezkoumat, byl-li podán proti rozhodnutí řádný nebo mimořádný opravný prostředek (§ 147 odst. 1 písm. b/, § 254 odst. 1 a § 267 odst. 1 tr. ř.), zásadně řízení od zahájení trestního stíhání (§ 160 odst. 1 tr. ř.). To proto, že orgán činný v trestním řízení, který rozhoduje ve věci samé, může a musí vzít v úvahu jen ty procesní úkony, které byly provedeny v rámci trestního stíhání (pokud jde o rozhodnutí soudu v hlavním líčení srov. § 220 odst. 2, 3 tr. ř., jinak srov. § 158 odst. 3 tr. ř.). Z procesních úkonů provedených před zahájením trestního stíhání mohou sloužit za podklad rozhodnutí a být tedy součástí řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí a které je třeba přezkoumat, jen ty úkony, které je podle zákona možno provést před zahájením trestního stíhání, tj. jen úkony podle § 113 a 114 tr. ř. (§ 158 odst. 3 i. f. tr. ř.). Jde-li o řízení o přečinu, rozhodnutí ve věci samé je založeno i na výsledcích objasňování (srov. § 314b odst. 5 tr. ř.), které jinak není součástí trestního stíhání. Proto v případě řízení o přečinu je řízením, které předcházelo napadenému rozhodnutí a které je třeba přezkoumat, i řízení o objasňování.

Nesprávný postup orgánu činného v trestním řízení může ovšem záležet i v tom, že v rozporu se zákonem (§ 158 odst. 3 tr. ř., § 220 odst. 2, 3 tr. ř.) vzal za podklad svého rozhodnutí i úkony, které byly provedeny před zahájením trestního stíhání. Ani v takovém případě předmětem přezkoumání však nejsou tyto úkony samy, ale pouze postup orgánu činného v trestním řízení, který je nesprávně vzal v úvahu při rozhodování, ačkoliv je měl pominout a neměl k nim přihlížet.

Předmětem přezkoumání jsou všechny procesní postupy a úkony, včetně rozhodnutí, např. rozhodnutí o vznesení obvinění, o zajištění osob a věcí apod., provedené ve shora vymezené části řízení z hlediska, zda byly provedeny podle zákona. Řízení v uvedeném rozsahu se dále přezkoumává i z toho hlediska, zda některé úkony nebyly provedeny, ačkoliv podle zákona provedeny být měly. Otázkou, která je odlišná od otázky rozsahu přezkumné povinnosti a která se zde neřeší, je otázka, které ze zjištěných procesních vad mohou být v tom kterém opravném řízení důvodem zrušení napadeného rozhodnutí a popř. i řízení mu předcházejícího (srov. § 149 odst. 1, § 258 odst. 1 písm. a/, § 269 odst. 2 věta první tr. ř.).

Podstatou problému, který vznikl v praxi, je otázka, zda součástí řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí a které tedy je orgán rozhodující v opravném řízení oprávněn přezkoumat a popř. rušit, je i dřívější rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání téže osoby o témže skutku pravomocně ukončeno některým z rozhodnutí, které založilo překážku rei iudicatae ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř., tj. postoupením věci podle § 171 odst. 1 tr. ř., zastavením trestního stíhání nebo rozsudkem. Ze slov „... dřívější stíhání skončilo...“ v ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. je nutno dovodit, že za řízení, které předcházelo napadenému novému rozhodnutí o témže skutku téhož obviněného a které se přezkoumává na základě opravného prostředku, řádného či mimořádného, podaného proti tomuto novému rozhodnutí, je nutno považovat jen nové řízení, které se začalo nebo v němž se pokračovalo po právní moci předcházejícího rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání téže osoby pro tentýž skutek pravomocně ukončeno. Vyplývá to z účinků právní moci dřívějšího rozhodnutí, které je závazné pro každého, tedy i pro orgán činný v trestním řízení, který rozhoduje o opravném prostředku podaném

proti jinému rozhodnutí v téže věci. Toto dřívější pravomocné rozhodnutí i řízení mu předcházející lze přezkoumat a popř. zrušit jen na základě mimořádného opravného prostředku proti němu podaného (srov. slova „jestliže rozhodnutí nebylo v předepsaném řízení zrušeno“ v ustanovení § 11 odst. 1 písm. f/ tr. ř., přičemž předepsaným řízením může být jen mimořádné opravné řízení, které bylo při splnění zákonných podmínek zahájeno a které se vede proti tomuto rozhodnutí, a nikoliv proti rozhodnutí jinému). Jiný postup znamená zrušit pravomocné rozhodnutí bez splnění příslušných zákonných podmínek, popřít účinky právní moci rozhodnutí, které nebylo podle zákona napadeno mimořádným opravným prostředkem, tedy popřít princip právní jistoty a stability, jak správně uvádí ministr spravedlnosti ČR.

Naproti tomu, jak na to poukazuje generální prokurátor ČSSR, jinou povahu mají rozhodnutí a opatření orgánů činných v trestním řízení, jimiž se sice postup řízení závazně usměrňuje, ale meritorně neukončuje která proto nezakládají překážku rei iudicatae ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř. Jsou to zejména závazné pokyny prokurátora vyšetřovateli a orgánu vyhledávání (§ 174 odst. 2 písm. a/ tr. ř.), pokyny soudu při vrácení věci prokurátorovi k došetření (§ 191 odst. 1 a § 284 odst. 2 tr. ř.), závazné pokyny a právní názory soudu a jiných orgánů rozhodující v opravném řízení při zrušení přezkoumávaného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí (§ 149 odst. 4 a 6, § 264 odst. 1, § 270 odst. 4 tr. ř.). Taková rozhodnutí nebrání, aby v opravném řízení, popř. v novém opravném řízení bylo přezkoumáno celé předcházející řízení, a jde-li o opravné řízení na stejné úrovni jako předtím, není orgán rozhodující v novém opravném řízení ani vázán dříve vydanými pokyny a vyslovenými právními názory a posuzuje tyto otázky samostatně (např. pokyny podle § 264 odst. 1 tr. ř. vydané v předcházejícím odvolacím řízení, rozhoduje-li se znovu o odvolání).

Obdobné zásady je třeba uplatňovat i v případech částečné právní moci rozsudku, zejména v případě, kdy výrok o vině nabyl právní moci nebo zůstal v právní moci a výrok o trestu byl zrušen a o trestu bylo pravomocně rozhodnuto později jiným rozhodnutím. Takové oddělitelné výroky, které nabyly právní moci samostatně, musí být napadeny mimořádným opravným prostředkem samostatně. Bylo-li tedy napadeno jen pozdější pravomocné rozhodnutí o trestu, lze na základě mimořádného opravného prostředku směřujícího jen proti rozhodnutí o trestu přezkoumat jen výrok o trestu a řízení předcházející tomuto výroku, nikoli i samostatný výrok o vině a řízení mu předcházející. Tento výrok a řízení mu předcházející by bylo možno přezkoumat jen na základě mimořádného opravného prostředku, podaného podle zákona proti rozhodnutí, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o vině.

Stanovisko se týká jen řízení, které předcházelo rozhodnutí ve věci samé. Shora uvedené zásady nelze tedy aplikovat na řízení, které předcházelo jiným rozhodnutím, zejména rozhodnutím vydaným ve vykonávacím řízení, rozhodnutí o vazbě apod. Je-li podán opravný prostředek proti takovému rozhodnutí, přezkoumává se jen ta část trestního řízení (§ 12 odst. 9 tr. ř.), která předcházela napadenému rozhodnutí, ať už řízení předcházející takovému rozhodnutí bylo zahájeno k návrhu oprávněné osoby nebo z úřední moci. Podle povahy věci musí soud při vydání takového rozhodnutí přihlížet i k pravomocnému rozhodnutí ve věci samé a popř. i k výsledkům řízení, které mu předcházelo; to však neznamená, že soud opravné instance je oprávněn přezkoumávat rozhodnutí ve věci samé a řízení mu předcházející, rušit je a popř. nařizovat, aby se toto řízení opakovalo. Naopak je soud pravomocným rozhodnutím ve věci samé zpravidla vázán a musí z něho při rozhodování vycházet.